

Trapsavec

49. ročník
sborník literární soutěže

12 ztracených

„... výslech podezřelého Josefa Broumy ve věci pohřešovaných osob vede kapitán Jaroslav Vlk. Zápis provádí strážmistr Berenika Hajná“

Vyšetřovatel sklouzl pohledem z mikrofonu na mne a pokračoval. „Tak pane Brouma, co nám řeknete ke zmizení Kamila Fialy a dalších jedenácti pohřešovaných osob?“

„Vůbec netuším, o kom mluvíte, nikoho toho jména neznám.“ Snažil jsem se nepopudit a nevytvářet problémy. Vyšetřovatel ale zbledl a vzepřel se na pěstech. „Drž hubu a mluv!“ Tím mě trochu zaskočil, ale pokračoval dál.

„Ty ho asi znáš jako...“ Chvilí listoval v papírech před sebou. „Jako Toma. Šerifa Toma.“ Ušklíbnul se a pokračoval. „Tak kdy jsi ho viděl naposled?“

„Jó, vy myslíte šerifa. No tak toho jsem viděl tak někdy před měsícem. V pátek jsem měl dlouhou šichtu, tak jsem na tremp vyrazil až v sobotu ráno. Skočím na drát a koukám, že tam už sedí šerif. Pověděl, že musí zajet do Štěkson City, kde bude něco vysvětlovat svý lásce. Nebyl z toho zrovna nadšeněj. Vystoupili jsme v Braníku a jdeme na rola. Tam na šínách stojí nádhernej kafemlejnek s vagóny a z boudy na nás mává kamarád Fíra, co jezdí pro historický ajznbóny. Běžíme k němu a hned se vnucujeme, aby nás vzal na bruknu. Kdy se to dneska poštěstí. Žejo?“

Vyšetřovateli začala na čele nabíhat žíla, a tak sem raděj zrychlil. „Fíra povídá: – klidně, ale až nebude bedlit křemenáč na peróně, pak za mnou proběhněte boudou a lehněte si na druhý straně na bruknu a počkáte, až se rozjedem –. My kejvli hlavou a jevili zájem o hnací soukolí. Konečně se křemenáč votočil na kaštany a něco řešil. My vlítli za Fírou do boudy a uložili se na bruknu. Fíra povídá: – čekejte. Proti nám jede šnelcuk po jednokolejce, tak máme na stůj. Až nás mine, zvednou klacek na volno a jedem –. A skutečně. Za chvíli se kolem prohnal šnelcuk, div nás to nestáhlo z brukny. Fíra zalomcoval vehementy v boudě a vlak couvnul, až špalky zacvakaly. To aby nebrousil šíny. Pak se rozjel, zaklapaly veksle, vlak minul hradlo a my byli venku. Sedíme se šerifem na brukně a koukáme kolem. Kafemlejnek není z nejrychlejších a tak to byla nádherná jízda.

Koukáme, jak pod vlakem ubíhají švele, v tunelu se pro jistotu natáhnem a snažíme se moc nedýchat. No prostě nádhera.

Šerif chtěl vystoupit v Pítrsbou, že se na to vysvětlování trochu projde. Vykládal něco, jakože přišel k nějakým koňurám, ale já ho moc nevnímal. V Pítrsbou stál ale na peróně známej breznák, co po nás loni házel v Braníku výkolejky, když jsme přebíhali šíny přes celý rola až na perón. Tady, na tak malý zastávce neměl co dělat, no ale byl tam. Takže jsme se schovali k Fírovi do boudy a čekali, až se rozjede. Ve votáče Fíra přibrzdil a šerifa jsme vyhodili na pešuňk. Tady to breznák vidět nemoh. Já dojel do Kamenáče a tam nepozorovaně sklouznul na perón. Jak jdu po perónu, vidím na konci vlaku kamaráda Jerkiho, jak slejzá ze zadní plošiny nebo z kuplete, kde úspěšně, nikým neviděn, vrahoval. Raděj jsme se zdekovali z nádraží a vyrazili...“

Vyšetřovatel už byl celý brunátný. Těžko se ovládal, ale ještě se zeptal. „Takže doznáváte, že jste pana Kamila Fialu vyhodil z jedoucího vlaku a váš komplic, řečený Jerki, ve stejnou dobu někoho vraždil na zadní plošině vlaku?“

Nebylo to úplně přesné, ale člověk nemůže hnidopišit. „Jo. Tak nějak to bylo.“ Slečna zapisovatelka zavzlykala a schovala se za monitorem. Asi jí to došlo. Vyšetřovatel mezitím vypadal, že mu rupne cévka a bude vláčet nohu. „Služba!“ zařval na chodbu. „SLUŽBA!! Kde ten debil zase je?“ a vyběhl z místnosti. Slečna strážmistr se už neschovávala za monitorem a řehnula se na celé kolo.

„Co je tu k smíchu?“ ptám se dotčeně. Strážmistr si odhrnula dlouhé vlasy z čela a založila je za ucho. Trochu povytáhla límec z krku a ukázala mi vytetovanou vločku. „Mě říkají Bítrys. A neboj. Já mu to přeložím a vysvětlím. Von je to rovenj chlap, ale nesnáší, když mu někdo dělá z výslechu holubník.“

Kapitán se vrátil do místnosti a vystrčil mě na chodbu. Tam už čekal větší brácha Arnolda Schwarzeneggera, který mě zvedl za flígr a odnesl na konec chodby, kde za mnou zabouchl plechové dveře. Zámek zacvakl na dva

západy a už bylo slyšet jen vzdalující se kroky. V místnosti, k mému překvapení, už seděl Jerki a další tramp, kterého si matně vybavuji z nějakého potlachu.

„Ahoj kluci. Má tu někdo šajna, co se děje?“

„Tak von nic netuší. Ty má svatá prostoto.“ Jerki se otočil na trampa na protější pryčně. „Vysvětli mu to.“

„No, Bítrys nám přinesla ukázat takovej divnej kalendář a vysvětlila nám, co se děje. Váš šerif Tom a jedenáct dalších kamarádů se vysvalili do kalendáře pro nějakou charitu. Původně to měla fakt být jen charita, ale jak tam byli vyfocený bez košil, tak to ženský začaly skupovat a náklad byl rozebrán hned ten den, co to vyšlo. Udělali dotisk, ale i ten zmizel z regálů. Tak se do toho obuli a třetí vydání bylo v počtu šesti a půl tisíce výtisků. Prej toho dost šlo i do Německa, do nějakých pánskejšch klubů. No a to co byla na začátku charita, se znehlo na výkonejšch byznys a modelové dostali za to focení docela slušný prachy. No, a krátce na to všichni zmizeli. Nikdo netuší, co se s nima mohlo stát. Ani jejich rodiny. A policajti si myslěj, že jsme je my tři zavraždili, kvůli té penězi.“ Poškrábal se za uchem a ptá se. „A cos jim k tomu řekl ty?“

„No, když tě tak poslouchám, tak nic moc chytrýho.“ Uvelebil jsem se na horní pryčně a zachmuřeně očekával věci příští.

Druhý den po ránu se otevřely dveře cely a Arnoldův brácha nás vyházel na chodbu. Tam stál kapitán Vlk a kouká po nás. „Strážmistr mi to včera všechno vysvětlila.“ Založil si ruce za záda a zhoupnul se na špičkách. „Vy jste si to prostě nemohli odpustit. Co? Vám to nedalo, a museli jste při výslechu dělat ty pitominy. Že jo?“ My koukali provinile do země a tvářili se jak šafářův dvoreček. „Služba! Vyhodte tu Šejkspírovskou společnost z baráku, než si to rozmyslím“. Kapitán se na pětníku otočil a odkráčel do přítmí chodby. Nestihl to ale dost rychle, takže jsme jasně viděli, jak mu cukají koutky.

† † †

Ještě než jsme došli k bráně vazební věznice, doběhla nás Bítrys. Oči měla zarudlé a opuchlé. „Kluci, venku je to hodně zlý. Trampové se rozpadli do dvou rozhádaných táborů. Jedni vás obhajují a druzí tvrdí, že když už vás policajti zatkli, tak jste těch dvanáct určitě museli zavraždit. Pár osad se už servalo, ale dneska se má stát něco velkého. Sjíždějí se osady z celé republiky. Musíte tam jet a ukázat se jim, jako že jste nevinný. Jinak dojde k něčemu hodně zlému.“

No jo. Ale co taková ženská může vědět o duši propuštěncově. Zapadli jsme do první hospody a zlili se na pořádný oslavě svobody. Na Brdy pojedeme zítra.

V neděli po desáté hodině jsme už pochodovali od vlaku nahoru na Hřebeny. Blížilo se poledne, ale kolem ležela hustá mlha. Za chvíli nebylo vidět na krok. Spíš po paměti jsme stoupali do svahu. Na louce pod lesem už byla mlha slabší a my uviděli to dílo zkázy. Na bitevním poli ležely trosky válečných vozů, zničené polní dělostřelecké bastiony, polámané žerdě s cáry osadních vlajek. Rozdrcené a proražené ešusy rozházené po celém poli dávaly tušit sílu válečného běsnění. Bojištěm se toulali váleční koně bez jezdců jen v postrojích. Jako přízraky z jiného světa se v mlze potáceli maroděři z okolních vsí a měst a okrádali padlé kamarády. Nad tím vším se vznášela hejna krkavců.

Při pohledu na tu zkázu jsme pochopili, že tohle je definitivní konec. Že tohle už nikdo nedá do pořádku. Pochopili jsme, že tramping, který za dobu trvání přežil všemožné útrapy a ústrky, nakonec mohli zničit jen sami trampové.

Svlékli jsme ze sebe roucha synů divočiny a vhodili je do hořícího opěrného koše jednoho ze zničených palebných postavení. Nadále už budeme nosit jen šat pad'ourův. Pro tuto chvíli tepláky a trika kdysi určená jen pro noční spočinutí v lůně přírody.

Pomalým, zdrceným krokem jsme došli na nádraží a vyčkali příjezdu vlaku. Ještě jednou, a naposledy jsme stiskli kamarádovu ruku a pak se rozešli, už každý sám, do různých vozů. Vagon, kterým jsem jel, byl plný postav

v podivně nepadnoucím ošacení poskládaném z nesourodých kusů oděvu. Bylo možno vidět pána ve fraku s cyklistickými kraťasy, slečnu v montérkové blůze a sukni s volány a podobné zjevy. Nikdo evidentně nebyl zvyklý na tento druh oděvu, ale snažili se. Snažili se především zapomenout.

† † †

Před proskleným portálem terminálu Sever Pražského letiště stálo dvanáct trampů, dvanáct kamarádů v barevných kraťasech, havajských košilích a slunečních brýlích s reklamními kufříky na kolečkách a spokojeně sledovali šrumec před letištěm. Jako první přemohl dojetí šerif Tom. „Teda kluci, dovolená na Kanárech byla pěkná, Atlantik ucházející ale Sázava to není.“

„Přesně.“ Kamarád Krik složil své sluneční brýle do kapsy u košile. „Už se nemůžu dočkat, až shodím tuhle maškarádu, natáhnu rifle, flanelku a kanadky a vyrazím někam na Brdy. Ale to vám řeknu kluci, pořád si myslím, že jsme to měli doma říct. Takhle se beze slova vypařit, nenapsat, nezavolat, to nebylo dobrý. To jsme dělat neměli“ Ostatní souhlasně zamručeli. Jen Rod nesouhlasně mávnul rukou. „Blbost. Vždyť jsme byli pryč sotva dva týdny. Co by se tady asi tak za tu dobu mohlo stát?“

Zlatý Trapsavec
Václav Papež – Padre

